

[Erling Olsen]

brug for, hvis vi, som finansministeren siger, skal slide os ud af krisen. Til dette hører en omfattende fordomsfri gennemgang af finansloven, og socialdemokratiet går positivt ind i dette finansudvalgsarbejde, som i øvrigt allerede under ledelse af hr. Lysholt Hansen er godt i gang.

### Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Den økonomiske politik, som regeringen har ført igennem de senere år, og som også kommer til udtryk igennem dette forslag til finanslov, indeholder bl. a. følgende fire bomber under Danmarks økonomi.

For det første den ordning, der betyder, at lønmodtagerne gennem staten skal indbetale overskydende dyrtidsportioner i ATP-fonden. Når denne ordning pr. 1. april 1979 hører op, vil det enten betyde, at erhvervslivet pålægges en stigning i omkostningsniveauet på mellem 7 og 8 pct., eller at staten muligvis binder sig i al evighed til at fortsætte indbetalingerne til ATP-fonden. Begge dele vil få meget uheldige konsekvenser for betalingsbalancen og beskæftigelsen. Det vil indebære forhøjelse af omkostningsniveauet, som igen vil betyde, at 10.000 arbejdspladser yderligere vil blive mistet. Vælger man den anden mulighed, hvor staten skal fortsætte med at indbetale disse dyrtidsportioner til ATP-fonden, ja, så vil det betyde, at man er nødt til at forøge skattetrykket ganske væsentligt.

Den anden bombe under Danmarks økonomi er den fortsatte indenlandske gældsætning, der, hvis den fortsætter i det nuværende tempo, vil medføre, at vi vel næsten aldrig nogen sinde får mulighed for at komme ud af denne indenlandske gældsætning. Fortsætter den f. eks. i to år endnu på denne måde, derved at vi næste år måske får et bruttokasseunderskud på 40 mia kr. og næste år igen måske et bruttokasseunderskud på 50 mia kr., ja, så vil det betyde, at statens rente- og afdragsforpligtelser vil ligge i en størrelsesorden, der nærmer sig 30 mia kr. om året. Ingen forestiller sig vel i ramme alvor, at vi nogen sinde får råd til så kolossale nettoudpumpninger. Med andre ord vil man altså på et tidspunkt blive nødt til enten at gennemføre drastiske skatteforhøjelser – måske svarende til en stigning i skattetrykket på omkring 25 pct. – eller at foretage voldsomme besparelser på de offentlige budgetter og vel at

mærke uden at lade disse ledsage af tilsvarende skattelettelser. Ingen forestiller sig vel, at en socialdemokratisk regering nogen sinde skulle få mod og mandshjerte til at gennemføre en sådan politik. Derfor er det sandsynligt, at vi vil blive ved med at foretage nye lånoptagelser, efterhånden som vore afdragsforpligtelser indtræffer, med heraf følgende stor skade på renteniveauet og ligeledes på beskæftigelsen og på betalingsbalancen.

Den tredje bombe under Danmarks økonomi er den udenlandske gældsætning. Hvis den udenlandske gældsætning fortsætter i det nuværende tempo i nogle få år endnu, vil vores handlefrihed være sat ud af spil. Vi vil stå i den uværdige situation, at vore kreditorer skal bestemme den økonomiske politik, der skal føres her i landet. Og det vil ligeledes betyde, at en større og større andel af vores nationalprodukt skal gå til at forrente og afdrage vores gæld til udlandet i stedet for til at forbedre reallønnen for danske borgere.

Den fjerde bombe under Danmarks økonomi er, at man til stadighed bliver ved med at forhøje de offentlige udgifter. Således indebærer det foreliggende finanslovsforslag en forhøjelse af nettoudgifterne med 16 pct. samt en forhøjelse af bruttoudgifterne, der overstiger denne procentsats. Til sammenligning tjener, at det private forbrug nærmest vil være faldende i det kommende år.

Linjen fra socialdemokratiet er således helt klar. Det offentlige skal til stadighed overtage en større og større andel af vort bruttonationalprodukt. En større og større del heraf skal altså administreres af bureaukraterne, og tilsvarende skal en mindre og mindre del administreres af borgerne selv.

De stadige forhøjelser af de offentlige udgifter er herudover med til at forhøje omkostningsniveauet her i landet og dermed altså medvirkende til at gøre endnu flere arbejdsløse og medvirkende til yderligere at forringe vores betalingsbalance. Til gengæld stiger selvfølgelig socialiseringsgraden her i landet. Det er vel en udvikling, som socialdemokratiet helt bevidst ønsker, men jeg skal da klart sige, at det er en udvikling, som vi på ingen måde ønsker at bidrage til. Sammendragende kan man altså konkludere, at socialdemokratiet i de forløbne år ikke har haft det fornødne mandsmod til at gøre noget ved de virkelige problemer, men til sta-